

ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav

Květen 2020

NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ

Katecheze papeže Františka

*Dnes vystoupil náš Pán Ježíš Kristus na nebesa. Kéž s ním vystoupí i naše srdce!
(Svatý Augustin)*

V Krédu nacházíme tvrzení, že Ježíš „vstoupil do nebe, sedí po pravici Otce“. Ježíšův pozemský život kulminuje událostí Nanebevstoupení, když přechází z tohoto světa k Otci a usedá po Jeho pravici. Jaký je význam této události? Jaké jsou její důsledky pro náš život? Co znamená rozjímat Ježíše sedícího po pravici Otce?

Nechme se v tom vést evangelistou Lukášem. Začneme momentem, kdy se Ježíš rozhodl vydat na svou poslední pouť do Jeruzaléma. Svatý Lukáš zaznamenal: „Když se přibližovala doba, kdy měl být vzat (vzhůru), pevně se rozhodl jít do Jeruzaléma“ (Lk 9,51). Během „výstupu“ do Svatého města, kde se uskuteční jeho „exodus“ z tohoto života, Ježíš už vidí cíl, nebe, avšak

dobře ví, že cesta, která jej dovede k Otci prochází křížem, poslušností Božímu plánu lásky.

Lukáš na konci svého evangelia vypráví o události Nanebevstoupení velice stručně. Ježíš vyvedl učedníky „směrem k Betánii, zvedl ruce a požehnal jim. A zatímco jim žehnal, odloučil se od nich a vznášel se k nebi. Oni se mu poklonili a s velkou radostí se vrátili do Jeruzaléma. Byli stále v chrámě a velebili Boha“ (24,50-53).

Chtěl bych v tomto vyprávění poukázat na dva body. Předně, Ježíš během svého Nanebevstoupení činí kněžské gesto požehnání a učedníci jistě vyjadřují svoji víru klaněním, poklekají a sklání hlavu. Toto je první důležitý bod: Ježíš je jediný a věčný Kněz, který svým utrpením prošel smrtí a hrobem, vstal z mrtvých a vystoupil do nebe; je u Boha Otce, kde se za nás stále přimlouvá (srov. Žid 9,24). Jak tvrdí svatý Jan ve svém prvním listu (srov. 2,1-2), On je náš přímlovce. Je ale krásné to slyšet!

Když je někdo předvolán k soudu nebo se má zodpovídat, první věc, kterou udělá, je, že vyhledá advokáta, aby jej hájil. My máme jednoho, který nás hájí vždycky, brání nás před úklady ďábla, brání nás před námi samotnými, před našimi hříchy. Takovéhoho advokáta máme! Nemějme proto strach jít k němu prosit o odpuštění, žádat požehnání, žádat milosrdenství. On nám vždycky pomáhá, je naším advokátem, vždycky nás hájí, nezapomínejte na to. Ježíšovo nanebevstoupení nám tedy dává poznat tuto tak útěšnou skutečnost našeho putování: v Kristu, pravém Bohu a pravém člověku, naše lidství vstoupilo k Bohu. On nám otevřel přístup; je jako horolezecký průvodce, který při výstupu na nějakou horu dosáhne vrcholu a přitahuje nás k Sobě, vede nás k Bohu. Svěříme-li mu náš život, necháme-li se Jím vést, máme jistotu, že jsme v bezpečných rukách, v rukách našeho Spasitele, našeho přímlovce.

Dalším důležitým bodem Lukášova líčení této události je, že se apoštolové, jakmile viděli, že Ježíš vystoupil do nebe, vrátili do Jeruzaléma „s velikou radostí“. Zdá se nám to poněkud divné. Obvykle, když jsme odděleni od svých blízkých, svých přátel nějakým definitivním rozloučením a zejména v důsledku smrti, máme v sobě přirozený smutek, protože už neuvidíme jejich tvář, neuslyšíme více jejich hlas, nebudeme se moci těšit z jejich sympatií, z jejich přítomnosti. Nicméně, evangelista zdůrazňuje hlubokou radost apoštolů. Jak je to možné? Právě proto, že pohledem víry chápou, že ačkoli je odňat jejich očím, zůstává Ježíš stále s nimi, neopouští je, a v Otcově slávě je jim oporou, vede je a přimlouvá se za ně.

Svatý Lukáš podává skutečnost Nanebevstoupení také v úvodu Skutků apoštolů, aby zdůraznil, že tato událost je článkem, který připojuje a spojuje Ježíšův pozemský život k životu církve. Tady svatý Lukáš zmiňuje také oblak, který vzal Ježíše z očí učedníkům, kteří zůstávají rozjímat Krista vystupujícího k Bohu (srov. Sk 1,9-10). Zasahují tedy dva muži v bělostných šatech, kteří je vybědli, aby nestáli a nehleděli k nebi, ale sytili svůj život a své svědectví jistotou, že se Ježíš vrátí právě tak, jak Jej viděli odcházet do nebe (srov. Sk 1,10-11). Právě pobídka plynoucí z rozjímání Ježíšovy vlády umožňuje, aby se nám od Něho dostalo síly nést a dosvědčovat evangelium v

každodenním životě: rozjímat a jednat (ora et labora, jak učí svatý Benedikt). Obojí je nezbytné v našem životě křesťanů.

Nanebevstoupení nepředstavuje Ježíšovu nepřítomnosti, ale říká nám, že je Živý mezi námi novým způsobem; nenachází se už na nějakém konkrétním místě světa. Nyní je součástí vlády Boží, přítomen v každém prostoru a času, nablízku každému z nás. V životě nikdy nejsme sami, máme tohoto advokáta, který nás očekává a který nás hájí. Nikdy nejsme sami. Ukřižovaný a Zmrtvýchvstalý Pán nás vede a spolu s námi mnoho bratří a sester, kteří v tichosti a ve skrytu, ve svém rodinném a pracovním životě, ve svých problémech a těžkostech, v svých radostech a nadějích každodenně žijí víru a společně s námi přinášejí světu vládu Boží lásky ve vzkříšeném Kristu, který vystoupil do nebe je naším přímluvcem.

www.radiovaticana.cz

SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

Bez Něho je Bůh vzdálený, Kristus zůstává v minulosti, Evangelium je mrtvou literou, církev pouhou institucí, autorita nástrojem ovládnutí lidí, misie pouhou propagandou, liturgie vzpomínkovým rituálem a z křesťanství zbude zotročující morálka.“ (Patriarcha Antiochie Ignatios IV.)

Svátek Letnic – padesátý den po Velikonocích – představuje plnost velikonočního tajemství: vzkříšený Ježíš vystoupil na nebesa, má podíl na Božím majestátu a nyní naplňuje slib daný učedníkům, že jim pošle Utěšitele,

Ducha Svatého. Duch Svatý, který byl dán Ježíšem na kříži jako předejra jeho vylití Zmrtvýchvstalým na učedníky, je tím, kdo zpřítomňuje Krista v církvi, uschopňuje křesťany ke svědectví a provází hlásání evangelia. Podle Janova evangelia Ježíš dechl na učedníky Ducha při svém zjevení, k němuž došlo osm dní po Velikonocích. Podle Lukášových Skutků sestoupil na novou komunitu křesťanů víckrát: v Jeruzalémě, v Cesareji a v Efesu. Jsou tedy různé způsoby, jak mluvit o stálé přítomnosti Ducha v životě křesťanů a církve.

V evangeliu podle Jana slyšíme Ježíšův příslib Ducha Svatého učedníkům v tzv. řeči na rozloučenou. V ní k nám i dnes promlouvá oslavený Pán. Především tvrdí, že Duch, Utěšitel-Přímuvce, kterého Otce pošle, bude mít za úkol vydat svědectví Ježíši samému. V procesu, který se v dějinách otevřel a v němž jsou Ježíš a jeho následovníci předmětem žaloby a nepřátelství, má Duch Svatý roli obhájce: svědčí o Ježíši a doprovází učedníky, když jsou také oni povoláni vydat svědectví. Učedník je svědek, který naslouchal Ježíšovým slovům a byl od počátku vtažen do jeho veřejného působení. Duch Svatý tedy po Ježíšově smrti učedníka uschopňuje, aby vydával toto svědectví až na smrt, aby vyznal svého Pána tím, že daruje svůj život v mučednické smrti.

Duch Svatý má však také ještě jinou důležitou úlohu: vést učedníky k pochopení a přijetí hloubky těchto skutečností, které nebyli schopni pochopit a přijmout, když byl Ježíš s nimi: „Ale Přímuvce Duch Svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já“ (Jan 14,26). V chápání osoby Ježíše Krista a tajemství spásy jsou různé časy, jak to sám Ježíš vysvětlil Petrovi: „Co já dělám, tomu ty nyní ještě nemůžeš rozumět, pochopíš to však později“ a na jiném místě: „Kam já jdu, tam za mnou teď jít nemůžeš; půjdeš však za mnou později“. Ano, jsou zde Ježíšova slova a gesta, která apoštolové bezprostředně nepochopili, stejně jako není řečeno, za koho bude mluvit Duch Svatý, který „bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít“. Avšak pozor, nejde o nějaké nové zjevení, protože Duch Svatý, „Ježíšův nerozlučný společník“ (jak jej nazývá sv. Basil), se nevzdálí od Ježíšova poselství. Bude zpřítomňovat a aktualizovat Krista právě jakožto Synův horlivý posluchač. To je veliké tajemství naslouchání Bohu, tajemství uvnitř Trojice: Syn vždycky naslouchá Otci; Otec naslouchá Přímuvě Syna a vyzývá Ducha; Duch je společenstvím Otce a Syna.

Církev tedy není osiřelé společenství, protože jí nikdy nebude chybět Kristova přítomnost. Jestliže je pravda, že při svém odchodu k Otci zanechal své ve světě, pak je také pravda, že je svěřil Duchu Svatému: „Já požádám Otce a on vám dá jiného Přímuvce aby byl s vámi na věky“ (J 14,16). A tento Duch nás „vede do veškeré pravdy“ tím, že nám učedníkům nabízí možnost stále lépe rozumět pravdě: nikoliv pravdě abstraktní, ale pravdě-osobě, Ježíši Kristu,

který je „cesta, pravda a život“; pravdě, která církev neustále předchází, avšak církev ji nikdy nemůže vlastnit; pravdě, která je interpretována, zvěstována a prožívána v církvi, kdykoli si připomene, že je dílem Ducha Svatého, který z ní dělá Kristovo tělo ve světě.

Z knihy Enzo Bianchi: Hlásej Slovo

Sekvence svatodušní

Svatý Duchu, sestup k nám, dej své světlo temnotám, v jasu lásky nech nás žít. Štědrý otče ubohých, dárce darů přemnohých, přijď nám srdce potěšit. Těšiteli, buď náš host, žij nám v srdci pro radost, pro klid, kterým oplýváš. Po práci nech oddychnout, osvěž naši zprahlou pouť, setři slzy z našich řas. Daruj šťastný plamen svůj věrným srdcím, pamatuj na nás, k nimž ses naklonil. Bez tebe jsme na zemi ubozí a ztracení kořist pro tmu, pro omyl. Smyj z nás hříchy, stopy vin, dej svou svěžest živným, vyhoj z bolestí a ran. Zchladlým srdcím oheň dej, z lhostejnosti pomáhej, odved' ze scestí a chraň. Ved' nás k ctnostem, nauč nás dobrem naplňovat čas, svými dary pomoz všem. Uč nás, jak si zasloužit šťastnou smrt. A dej nám žít věčnou radost před Bohem.

KVĚTEN – MĚSÍC S PANNOU MARIÍ

Jaro pokračuje svými četnými a barvitými květy, počasí láká k procházkám a výletům. V liturgii spadá květen vždycky do velikonočního období, doby, ve které zní "aleluja" a Kristovo mystérium se vyjevuje ve světle Zmrtvýchvstání a velikonoční víry. Je to i doba očekávání Ducha svatého, který o Letnicích s mocí sestupuje na rodící se církev. S oběma těmito kontexty, "přirozeným" a liturgickým dobře ladí církevní zvyklost zasvětit měsíc květen Panně Marii. Ona je vlastně tím nejkrásnějším květem stvoření, "růže", jež se rozvinula v plnosti času, kdy Bůh posláním svého Syna daroval světu nové jaro. A současně je pokornou a diskrétní protagonistkou prvních kroků křesťanského společenství: Maria je jeho duchovním srdcem, protože sama její přítomnost uprostřed učedníků je živou pamětí Pána Ježíše a pečetí daru Jeho Ducha.

Benedikt XVI.

Pro každého křesťana, pro každého člověka je Maria ta, která první uvěřila. S touto snoubeneckou a mateřskou vírou touží působit na všechny, kdo se jí svěří jako její děti. Čím víc tyto děti setrvávají v takovém postoji a postupují v něm, tím blíží je přivádí Maria k "nevystižitelnému Kristovu bohatství" (Ef 3,8). A tím lépe také poznávají v celé plnosti důstojnost člověka a poslední smysl jeho povolání. "Kristus plně odhaluje člověka člověku samotnému".

Celou encyklikou **Redemptoris Mater** (Matka Vykupitelova) Jana Pavla II. se prolínají dvě hlavní témata: Mariino vyvolení a Mariina víra. Vyvolení - dar

Boží, víra - odpověď člověka na tento dar. A to vše v prostoru Boží milosti. To je základní situace každého křesťana. Mariina víra ukazuje na Ježíše a s Ježíšem k Otci. Je to ukazatel pro naši životní cestu. Maria, viděná bez své víry, by skutečně mohla být idolem, modlou. Maria viděná s její vírou, Maria jako část církve, Maria jako naše sestra ve víře, Maria, která ukazuje na svého Syna a říká jako v Káně "udělejte všechno, co vám řekne", je pokladem církve. Pokladem, který není jen uložen, ale který je stále působivý. Vidíme-li Marii živou, vidíme víru, kterou musíme následovat. A vydáme-li se s ní na tuto cestu víry, objevujeme nevýstižné bohatství Kristovo. Dostáváme se do středu víry, do středu spásy - do Kristova tajemství. Objevujeme nově lásku nebeského Otce a můžeme s Marií, se svatými, s Janem Pavlem II., s těmi, kdo mne přivedli k víře, s tebou i s tebou, který jsi teď vedle mne, začít z plného srdce zpívat, modlit se Magnificat, který vytryskl z hloubi Mariiny víry při její návštěvě u Alžběty a nepřetržitě zaznívá po celé věky v srdci církve.

Jsou chvíle, kdy si uvědomíme, co s námi Bůh udělal, jak velké a mocné je jeho vedení v našem životě. Jak skvělé jsou dary, které nám ze své lásky dává, které v nás opatruje, rozvíjí, udržuje. Mariin chvalozpěv - Magnificat - je takovouto chválou, která reaguje na víc, než na současný okamžik. Je zde viděna totiž celá cesta Izraele, na jejímž vrcholu Maria stojí. Celá dlouhá cesta dějinami, která vede až k příchodu Ježíše na svět. Velké věci, které učinil Bůh s Izraelem, vyvrcholily v Marii a velké věci, které učinil Bůh s církví, v Marii začaly.

Chvalozpěv Magnificat církev po Marii pouze neopakuje, ale modlí se ho s ní. Víme přece, že Bůh se nás ujal, že nás povýšil do stavu Božích dětí, učinil s

námi velké věci - osvobodil nás totiž a osvobozuje od moci hříchu. Opravdu: ve chvíli, kdy se zadíváme podobně jako Maria na celek našeho života, na život našeho společenství, farnosti, národa, světové církve - musíme žasnout nad podivuhodností Božího vedení. Ve chvíli, kdy odhlédneme od momentálních úspěchů či nezdarů, můžeme vidět celek a můžeme tak vnímat aspoň trochu velikost Božího působení. Budeme-li se takto dívat, budeme Panně Marii víc rozumět. Budeme s ní děkovat nejen jedněmi slovy, ale jedním srdcem. A snad potom také pochopíme, že dík a chvála je náš základní modlitební postoj, že je to nejdůležitější, co máme Bohu říkat.

Církev, jež také "v pokušení a těžkostech" neúnavně opakuje s Marií slova "Magnificat", se posiluje mocnou pravdou o Bohu, jak byla tehdy oznámena s tak úžasnou prostotou a touží zároveň osvětit touto pravdou o Bohu svízelné a často spleťté cesty pozemské existence lidí. Pouť církve ke konci druhého křesťanského tisíciletí vyžaduje nové úsilí o plnění jejího poslání. Mám já sám, naše farnost, společenství, světová církev vždy důvod k radosti a díkům? Tlačí se nám možná na jazyk výrazné "ne". A hned bychom třeba dokázali uvést spoustu těžkostí, stížností a tedy i proseb. A většina z nich by byla jistě oprávněná. A přece církev nikdy ve své veřejné bohoslužbě s díkem a chválou nepřestává. Jak jsme již slyšeli, Magnificat zní stále v denní modlitbě církve, v jejich večerních hodinách, a to den co den. Církev to dělá proto, že si je vědoma velikosti, trvalosti a neodvolatelnosti Božího daru spásy. To, co učinil Bůh Marii a co učinil v Marii celému lidstvu, to stále trvá, to není a nebude zrušeno - ať jsou momentální těžkosti jakékoliv. A tak každý z nás, každý úd církve, by měl do tohoto chvalo zpěvu denně vrstát. Měli bychom vlastně vědět, že pokud jsme některý den nechválili Boha, pak jsme se vlastně nemodlili křesťansky.

Modleme se:

Bože, děkujeme Ti za světlo, kterým osvětluješ náš život. Děkujeme Ti, že jsme poznali sami sebe jako lidi, které jsi obdaroval a povýšil. Děkujeme Ti, že se můžeme ve chválách spojovat navzájem a že se můžeme spojovat i s Pannou Marií.

Panno Maria, obracej naši pozornost stále na velké skutky Boží, které v dějinách světa trvají. Pomož nám, ať se tak můžeme s Tebou radovat z Boží dobroty a věrnosti. Amen.

Z knihy Májové úvahy - Výběr z encykliky Redemptoris Mater Jana Pavla II.

Koronavirus: Boží trest nebo výzva

Pavel Černý, emeritní předseda Ekumenické rady církví v ČR a Rady Církve bratrské

Vlivem koronavirové pandemie žijeme v krizové situaci. Někdo bolestně snáší izolaci, samotu, jiného se více dotýkají závažné ekonomické problémy, nezaměstnanost a další pracuje ve zdravotnictví, u policie, v hasičském sboru či v armádě, Všechna tato omezení vykazují mnohé rysy krizových situací.

Není divu, že na otázku „proč se to stalo“ nebo „kdo za to může“ se mnozí snaží odpovědět. Je zřejmé, že odpovědi jsou spíše mlhavé a většina se shoduje v tom, že si neseme důsledky svého zacházení s životním prostředím a špatných hygienických návyků.

Se zájmem jsem si přečetl odpovědi teologů a duchovních řady církví u nás, v Evropě i v Americe. Ponejvíce se objevují dva druhy odpovědí. Jeden tíhne k pochopení současné pandemie jako Božího soudu, který má zastavit lidstvo a změnit jeho cestu. Na druhé straně se objevují odpovědi, že to s Božími soudy nemá naprosto nic společného.

Jak vidí takové věci Bible? Ve Starém zákoně Pán Bůh často jednal s Izraelem a s jinými národy prostřednictvím svých soudů. Tyto soudy byly mnohokrát vyprovokovány zlým morálním jednáním a modloslužbou. V takových chvílích zpravidla přicházeli Bohem poslaní proroci (např. Nátan, Izajáš, Jeremjáš), aby vysvětlili smysl těchto soudů. V Novém zákoně Bůh jedná novým způsobem. Boží soud na sobě exemplárně nese Boží Syn, když je vyhnán ze společnosti Izraele, vyveden k popravě za hradby Jeruzaléma a když umírá opuštěn i svým

nebeským Otcem. V Novém zákoně je odmítáno spojení konkrétních soudů a např. lidských tělesných postižení. Slepota člověka není trest za hřích jeho rodičů (J 9,1-3). Pán Bůh ale jedná s lidmi prostřednictvím různých zkoušek a zároveň i skrze projevy Boží milosti. Rozlišit zkoušku od pokušení a svodu není vždy lehké. Však také řecké slovo „peirasmós“ může znamenat obojí.

Evropský exulant a biskup Jednoty bratrské Jan Amos Komenský vybízí k přemýšlení podobným směrem. Ve své Obecné nápravě věcí lidských píše, že ze zla Bůh vykřesává dobro a z každého jedu lék. Komenský varuje před tím, abychom připisovali Bohu zlé věci, které ve skutečnosti dělají lidé. Bůh, který je absolutně dobrý, by nikdy nedovolil, aby vznikalo zlo, které by neuměl proměnit v dobro. Komenský píše: „Musíme být přesvědčeni o tom, že těm, kteří milují Boha, všechno, včetně zlého, napomáhá k dobrému“ (viz Ř 8,28).

K lidským dilematům od nepaměti patří těžko pochopitelná skutečnost, že často trpí ti, kteří si to podle našeho pohledu vůbec nezaslouží, a naopak lidé páchající zjevné zlo a utiskující druhé si žijí zjevně dobře a někdy přímo kvetou. Bůh prověřuje ty, kteří mu věří, a zkouší jejich věrnost a oddanost. Různými zkouškami pročišťuje tak, jako se čistí kov v tavicí peci (např. Ž 66,10; Iz 48,10 aj.). Nebo podle Žd 12,6: „Koho Pán miluje, toho přísně vychovává, a trestá každého, koho přijímá za syna“. Výchova dětí se neobejde bez povzbuzování a trestů. To pomáhá k osvojení žádoucího směru. Bůh se dává poznat jako náš nebeský Otec, který nás tříbí a vychovává. Skutečný Boží soud, skutečné zúčtování, které bude absolutně spravedlivé, nastane až v Den Kristova druhého příchodu.

V mnoha životních situacích čelíme nejistotě, zda se něco bolestného děje z Božího dopuštění, nebo z destruktivní činnosti ďábla. Na rozdíl od Hospodina ďábel vždy mate, pokouší, převrací a používá k tomu útrapy a bolest (např. Jb 1,11-2,7; V mnoha případech si také působíme utrpení svým nemoudrým a sobeckým jednáním.

Nový zákon obsahuje také slova „krisis“, „krinó“ a „anakrinó“, která je možné překládat jako soud, soudit, zkoumat, utvářet si názor, duchovně rozeznávat nebo naším výrazem „krize“. Krize nemusí v lidském životě znamenat tragickou událost. I když i takové velmi bolestné krize se objevují. Velké i malé krize jsou doprovodným procesem vnitřního růstu. Chce-li člověk např. dospět k nové životní etapě, musí opustit tu starou, a to bývá spojeno s jistou krizí. Při dospívání člověk prochází krizí identity a musí některé věci jiným způsobem posuzovat. Někdy musíme vědomě odložit svou nezávislost a svobodu, abychom mohli přijmout odpovědnost při budování zralých, trvalých a odpovědných vztahů s druhými.

Také v duchovním životě přicházejí krize. Krize růstu otvírá před každým jedincem nové lidské i duchovní prostory. Krize nás očisťuje od sobectví a sebestřednosti a ukazuje potřebu se plněji otevírat Bohu a bližním. Krizové stavy vždy znamenají výzvu, díky níž se můžeme učit překonávat svou lidskou i duchovní nezralost. Duchovní cvičení podle Ignáce z Loyoly učí přijmout krizi (např. noc duše) jako stav nitra vedoucí k obrácení, očistění a větší odevzdanosti Bohu.

Obvykle je každá krizová situace složitá. Někdy bývá těžké jednoznačně stanovit její zdroj. Každá krize je příležitostí k novému osobnímu posouzení sama sebe, ke zhodnocení své situace, svých rozhodnutí, slov i činů. V krizi se může narodit touha nově se otevřít Bohu, činit pokání a dát změnit své smýšlení (metanoia).

Koronavirová krize - tak jako všechny ostatní krize - je příležitostí, abychom se spíše než na vysvětlování neuchopitelných Božích soudů zaměřili na kritické posouzení nás samotných a přemýšleli nad společností i globálním světem. Je to krize a jsou aplikována krizová opatření. Také tato krize je příležitostí se zastavit, soudit sama sebe a hledat lepší cestu. Můžeme přemýšlet, zpytovat svědomí, modlit se a hledat způsob života, který nebude devastovat lidské vztahy, rodinu, církve, stát a přírodu. Krize nám může ujasnit, pro co stojí za to žít a pracovat. Krize nám může pomoci opustit to, co ubližuje a škodí. Z krizí se rodí nová rozhodnutí a nové začátky. Spíše než Boží soud můžeme krizi vidět jako nové znamení časů, které na něco důležitého upozorňuje lidstvo i každého z nás.

www.christnet.eu, redakčně zkráceno

HOST VE STARÉ BOLESLAVI (ROZHOVOR)

Svátek svatého Vojtěcha (23. dubna) letos připadl na čtvrtek. Naši farnost v tento den navštívil Otec Vojtěch Eliáš. V obnovené bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi celebroidl dopolední mši svatou v 9 hodin. Požádali jsme jej při této příležitosti o krátký rozhovor.

Milý otče Vojtěchu, víme o Vás, že jste v současné době sídelním kanovníkem Metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze a od 1. října 2018 spravujete farnosti v Praze-Chvalech (tedy v Horních Počernicích) a v Jirnech, které jsou od Staré Boleslavi nedaleko. Předtím jste byl povolán do služby na mnoha dalších místech v Čechách i v zahraničí. Na která místa, jimiž jste během uplynulých 29 let Vašeho kněžského života prošel, vzpomínáte nejraději a čím Vás zaujala?

Nejvíce asi vzpomínám na to první místo – prostě proto, že je první a nově vysvěcený kněz tam ještě kněžsky dozrává. Moje první místo bylo pod Svatou Horou – tedy Příbram – a vzpomínám na své časté poutě právě na Svatou Horu a všechno to radostné dění krátce po sametové revoluci ve městě: vyučování na 8 základních školách i na zvláštní škole, pravidelná setkávání s lékaři, krásnou liturgii v děkanském kostele a svého prvního „šéfa“ – milého pana děkana Václava Kratochvíla.

Pamatujete si, kdy jste Starou Boleslav navštívil poprvé? Čím se Vám vryla do paměti?

Chodívali jsme s rodiči na pouť ke sv. Václavu, takže jsme o životě sv. Václava slýchal přímo od nich a přímo na místech ve Staré Boleslavi. A nejvíc si vybavuji ve svých vzpomínkách své podivení, kdy rodiče říkali, že zde je duchovní střed českých zemí. Jako kluk jsem si asi představoval, že střed je přeci u nás doma...

Jak jste v souvislosti s pandemií koronaviru prožil letošní dobu postní a dosavadní čas doby velikonoční? Čím Vás tentokrát toto období nově oslovilo?

Díky vnějším okolnostem jsem ji prožil více v usebrání: rodiče se doma zapojují do pravidelné modlitby růžence ve 20:00, tak jsem se snažil tam být také. Při tom jsem jim přinášel nákupy atd., ale mimo to jsem skutečně měl více možností ke studiu i četbě.

Oslovení je spíše výzvou: co všechno musíme ve farnosti vylepšit, abychom byli lépe připraveni na budoucnost! Od lepšího přenosu bohoslužeb z kostela

mezi farníky až po nějaký jednoduchý seznam, abychom měli spojení i na ty, kdo by mohli zůstat opuštěni.

Mohl byste, prosím, čtenářům našeho listu doporučit nějakou zajímavou knihu, kterou jste v poslední době četl nebo která by neměla zůstat nepovšimnuta?

Já jsem si díky svému ustanovení ve farnosti na Chvalech přečetl knihu – životní svědectví svého předchůdce P. Františka Štveráka – to bylo takové hodně postní až Velkopáteční čtení, ale nyní čtu knihu o zakladatelce Fraternity malých sester „Až za hranice“ – o malé sestře Magdaleně. Její život překračující hranice toho, co je dovolené nebo někdy i vžité, a svědectví o lásce je mi blízké a sympatické. Jsem rád, že Fraternita malých sester je také kousek od stanice metra Rajska zahrada.

Doufáme, že jsme se s Vámi ve Staré Boleslavi určitě neviděli naposledy, že (snad brzy) přijedete znovu. Je něco, co Vás v souvislosti s Vaší poslední návštěvou tohoto poutního místa napadlo a chtěl byste to místním farníkům a poutníkům touto cestou sdělit?

Úplně jsem byl ohromen krásou nově opravené baziliky Nanebevzetí Panny Marie. Jsem nesmírně vděčný panu proboštovi Bulínovi za jeho organizační a stavitelské schopnosti, které věnoval a věnuje realizaci projektů obnovy poutního místa ve Staré Boleslavi. Když jsem sloužil poprvé mši svatou v opravené bazilice, tak mi na mysli jen tak samovolně vytanulo: Kéž naše chvála Boží ve společenství Panny Marie aspoň trochu odráží krásu tohoto místa!

Milý otče Vojtěchu, přejeme Vám stálou ochranu a pomoc Vašeho patrona a velmi Vám děkujeme za rozhovor.

Petr Bajer

APOŠTOLÁT MODLITBY - KVĚTEN 2020

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

ÚMYSL EVANGELIZAČNÍ *Modleme se, aby jáhni, věrní službě Slova a chudým, byli pro celou církev živým znamením.*

Trvalých jáhnů si máme vážit! Jsou pro nás prorockým znamením. Jáhen je služebník. „Služebník se denně odnaučuje zařizovat všechno pro sebe a zařizovat se, jak se mu chce. Každé ráno se snaží odevzdávat život a přemýšlí o každém dnu ne jako o svém vlastním, nýbrž prožívá jej jako sebeodevzdání. Kdo slouží, není žárlivým strážcem svého času, ale zřídá se toho, že by byl pánem svého dne. Ví, že čas, který prožívá, mu nepatří, ale je darem, který dostává od Boha, aby jej sám daroval. Jedině tak

opravdu přinese plody. Kdo slouží, není otrokem stanoveného plánu, ale chápe srdcem, je disponibilní vůči tomu, co není plánováno. Je k dispozici bratru, otevřen nepředvídanosti, která nikdy nechybí a ve všedním dni nezřídka bývá Božím překvapením.“ (papež František)

NÁRODNÍ ÚMYSL: *Za kněze, řeholníky a řeholnice – ať na přímluvu sv. Radima je dostatek Božích služebníků i dalších lidí, kteří rádi nasazují svůj život pro Krista a službu druhým.*

V katedrále sv. Víta v Praze je nově umístěno stříbrné sousoší mučedníka sv. Vojtěcha († 997), Radima a Radly, ti dva byli svědky jeho mučednické smrti. Ve třetím tisíciletí si naléhavost evangelizace žádá živé vzory a příklady žitého evangelia. A světcí z různých oblastí života jsou takovým svědectvím. Zde se učíme logice evangelia: nejdříve je odevzdání, které otevírá bránu pro dílo spásy v tomto světě. Proto jsou řeholníci zároveň misionáři.

www.cirkev.cz

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

- 1.5. pátek po 3. neděli velikonoční – První pátek v měsíci
- 2.5. sobota – Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
- 3.5. 4. neděle velikonoční – Den modliteb za povolání k duchovnímu stavu
- 6.5. středa – Památka sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
- 8.5. pátek – Památka Panny Marie, prostřednice všech milostí
- 10.5. 5. neděle velikonoční – Svátek matek
- 13.5. středa – Památka Panny Marie Fatimské
- 14.5. čtvrtek – Svátek sv. Matěje, apoštola
- 16.5. sobota – Svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka
- 24.5. neděle – Slavnost nanebevstoupení Páně
- 26.5. úterý – Památka sv. Filipa Neriho, kněze
- 29.5. pátek – Památka sv. Pavla VI., papeže
- 30.5. sobota – Památka sv. Zdislavy
- 31.5. neděle – Slavnost Seslání Ducha svatého

Májové pobožnosti – květen A. D. 2020

Se budou konat celý květen A. D. 2020 vždy od pondělí do pátku od 18.00 v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi po večerní mši svatě.

Duch svatý a my (něco pro děti)

Kdo je Duch Svatý? Jaký k němu máme vztah? Jaký má Duch Svatý vztah k nám? Svatý Pavel říká v 1. listu Korint'anům, že... (tajenka).

DARY DUCHA:

MOUDROST
ROZUM
RADA
SÍLA
UMĚNÍ
ZBOŽNOST
BÁZEŇ BOŽÍ

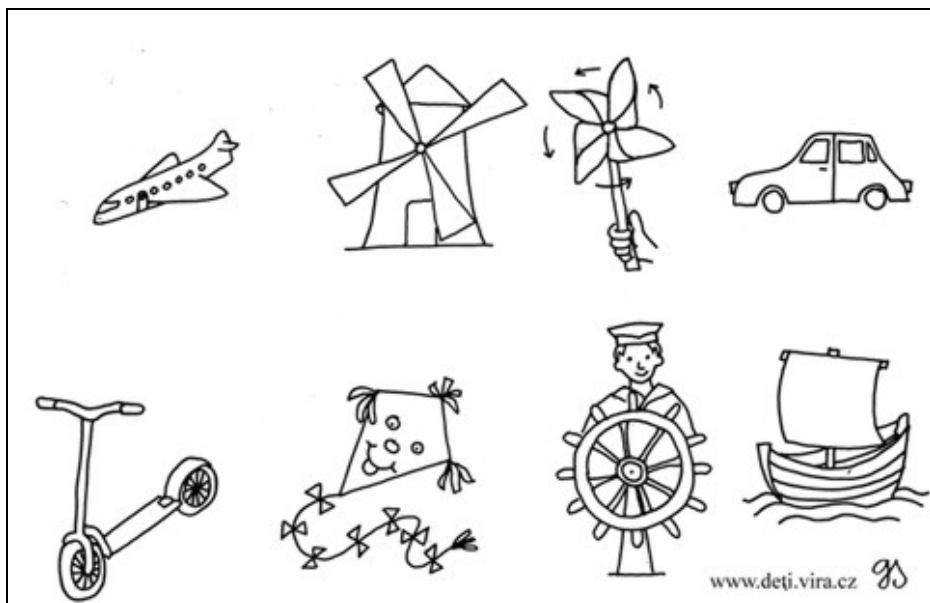
OVOCE DUCHA:

LÁSKA
RADOST
POKOJ
SHOVÍVAVOST
VLÍDNOST
DOBROTA
VĚRNOST
TICHOST
ZDRŽENLIVOST

Když Duch Svatý sestoupil na učedníky, podobal se silnému větru, který otrásl celým domem.

Najdi obrázky předmětů, které jsou poháněny větrem, a vybarvi je.

ON LINE BOHOSLUŽBY

V současnosti se podle nařízení vlády mohou konat bohoslužby s účastí maximálně 15 věřících. Je zřejmé, že si politici neuvědomují, a ani to nelze očekávat, že slavení eucharistie v principu nelze tímto způsobem regulovat. Jak vybrat 15 vyvolených? Na druhé straně je třeba chápat jejich starost o zdraví lidí. Jak se v této situaci má křesťan zachovat?

Pořad bohoslužeb ve Staré Boleslavi

Neděle :

- bazilika Nanebevzetí Panny Marie – 8.00 a 9.00
- bazilika Nanebevzetí Panny Marie – 10.00 a 11.00
- bazilika Nanebevzetí Panny Marie – 18.00

Pondělí až sobota:

- bazilika Nanebevzetí Panny Marie – 9.00 a 18.00

bazilika Nanebevzetí Panny Marie je přístupná pro soukromou modlitbu:

- pondělí až sobota: 10.00 až 17.00
- neděle: 12.00 až 17.00

Mše svaté ve Staroboleslavské farnosti

Neděle

Všetaty - 8.15

Kozly – 9.30

Kostelec nad Labem – 10.30

Skorkov – 11.45

Dřísy – 15.00

Mše svaté z baziliky Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi jsou přenášeny online na **www.staraboleslav.com**.

Přihlásit se k odběru aktuálních informací můžete zasláním emailu na adresu prenosy@staraboleslav.com.

Jak se má v této situaci zachovat křesťan? V Římskokatolické farnosti Stará Boleslav je rada poměrně snadná. Stačí prostě přijít do kostela dle uvedeného přehledu nedělních bohoslužeb. Ve staroboleslavské bazilice Nanebevzetí

Panny Marie a filiálních kostelech se včetně sobotní vigilní mše svaté koná celkem jedenáct bohoslužeb. To znamená celkem 165 možných přítomných. První možnou neděli (26. dubna – 3. velikonoční neděle) jste tuto příležitost využili na necelých čtyřicet procent obsazenosti! Z toho plyne, že vymýšlet jakýkoli případný pořadník je naprosto zbytečné. Stojí ale určitě za to se domluvit, kdo kterou bohoslužbu navštíví. Minulou neděli byla “plně obsazena” jen mše

svatá ve staroboleslavské bazilice v osm hodin. Jak se bude počet možných účastníků bohoslužby navyšovat, bude klesat počet mší svatých v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi. Vždy však bude příležitost alespoň pro sto šedesát účastníků. Na nejen nedělní bohoslužby zve

Libor Bulín, farář

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.*

*Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz
Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz*